

Simpson desert safari **22.9. - 29.9.2017**

Jen strohé Peldiny poznámky, protože při přejezdu dun se opravdu zapisovat nedalo, a po jejich přejezdu jsme si už zase prd pamatovali. Ale poznali jsme tak zajímavá místa, že by byla škoda to nezaznamenat.

Náš cíl: Simpsonova poušť je rozlehlá a vyprahlá oblast rudého písku a písečných dun ve střední Austrálii mezi Severním teritoriem, Queenslandem a Jižní Austrálií. Pod Simpsonovou pouští se rozkládá Velká artéská pánev, ohromná zásoba podzemní vody. Tato podzemní voda na mnoha místech vyvěrá na povrchu, ať už jako přírodní prameny, nebo skrze umělé vrty sloužící k napájení dobytka. Na Simpsonově poušti se rozkládají nejdelší paralelní duny na světě. Táhnou se od severu na jih (nebo naopak, kdo ví?) a díky zpevňující roli vegetace jsou poměrně stálé. A tyhle duny nejsou jen nějaké terénní vlnky. Na výšku měří od 3 metrů v západní části pouště až do 30 metrů v části východní. Největší a nejslavnější duna Nappaneric (nebo lidově *Big Red*) je 40 metrů vysoká. A na délku tj. od severu na jih či naopak, každá měří stovky kilometrů.

No a prý je dun 1200. My pojedeme od západu na východ, takže kolmo přes duny po trase známé jako French line a měřící 440 km

Auto číslo 1 - Štefan, Kája

Auto číslo 2 - Áda, Růženka (původním jménem Rosemary :-)

Auto číslo 3 - Jirka, Marta (ale auto je Ádovo)

Auto číslo 4 - Vilka, Franta

To není pořadí důležitosti, ale pořadí v koloně. V průběhu cesty se nejdůležitějším ukázal Frantův a Vilčin Troopcarrier zvaný Trupík a náš častý zachránce a vyprošťovací vozidlo.

Pro mě dobrodružství začíná už před cestou. Přilétám z Gold Coastu do Adelaide a před letištěm čekám na Františka. Vyhlížím jejich auto a jen si v duchu říkám: „Proč po mně ten motorkář tak čumí.“ Jenže pak si motorkář sundá přilbu a já málem omdlím. Franta pro mě přijel na motorce! Snažíme se nějak pobrat všechna moje zavazadla. Už nám pomáhá i místní ochranka, protože usoudil, že bez pomoci to za těch povolených pět minut na nástup nestihneme. Takže malý baťůžek do brašny, velký na záda a taška mezi námi a já po třiceti letech sedím na motorce. A to ještě v tom minulém století to byla Java 125 a teď pode mnou bublá síla celého stáda koní.

1. den Adelaide - Andamooka

22.9.2017 pátek

Jedu s Vilkou a Frantou, takže ve třech na dvou předních sedačkách. Inu v nouzi poznáš kamaráda, i o sedačku se podělí. Když náhodou máme po cestě signál na mobil, Vilka volá Štefanovi, jestli vaří brambory. To je jeho dnešní úkol a Vilka se bojí, že je nad jeho síly.

Po cestě si s Vilkou notujeme, jak je angličtina těžká a pro naše, ne zrovna nejmladší mozky nepochopitelná. Jako příklad uvádím, že jsem se teď před cestou snažila pochopit rozdíl ve výslovnosti mezi desert = poušť a dessert = zákusek. Prase aby se v té hotentotštině vyznalo.

Přijíždíme jako první a zjišťujeme, že Štefan se zhostil svého úkolu na supervýbornou - uvařil brambory, osmažil cibulku a slaninu na štouchané brambory. Je vidět, že při cestování s Vilkou už něco pochytil.

Přijíždějí další a nastává všeobecný zmatek. Snažíme se prostříť stůl s pomocí Štefanovy anglicky mluvící manželky Diany. Štefan je zahloubán do mapy Simpsonovy pouště. Diana váhá nad malýma, desertníma talířkami a vyruší Štefana dotazem, jestli máme zákusek. My s Vilkou říkáme, že ano, protože Vilka udělala Tiramisu. Ale Štefan stále nechápavě kouká a tvrdí, že žádnou poušť jménem Tiramisu nezná. Jak kdyby věděl, o čem jsme se v autě bavili. Zatracená angličtina.

SPANÍ: u Štefana v podzemí

2. den Andamooka - Oodnadatta

23.9.2017 sobota

Vstává se v půl (viz zápisky z minulé cesty :-). Vyjíždíme, já v autě se Štefanem. Za Roxby Downs se loučíme s civilizací, s asfaltem, se signálem na mobil.

Zastavujeme u suchého, solného jezera Lake Eyre na vyhlídce a potom v Čurdimurce, kde jsme kempovali minulou cestu. Jen tak na chvíli pro vzpomínku. Bohužel tady potkáváme australský pár, který chrlí informace o hadech. A to vše v angličtině, takže Australanka Rose, pro kterou je tahle cesta první cestovatelské dobrodružství, hltá jejich vyprávění s čím dál víc vykulenýma očima. Když ten pár blbců líčí, jak byli hadi kolem horkých pramenů všude a byli malí jako tahle větvička, takže je nebylo skoro vidět... myslím, že Rosiny oči budeme sbírat v písku na zemi.

Překvapivě nás Štefan vede na malou zajižďku k jezírku s pramenem, který funguje jako bublifuk a taky se jmenuje něco jako Bubláč - The Bubbler. Na hladině se dělají obrovské bubliny bahna a kolem roste tráva. Takže hned dvě atrakce v jednom. Při zastávce ve Willams Creek měníme Štefanovu ucházející pneumatiku a já měním řidiče - přestupuji k Ádovi.

Další zastávka je u Algebuckina mostu, kde František obětavě leze do bahna i se Štefanovou pneumatikou, aby v té troše vody zjistil, kudy uchází. A můj řidič Áda odchází na střídačku a Ádovo auto řídí Karel. Tím pádem dnes mám třetího řidiče. No a když v Oodnadattě necháváme Ádu s Kájou v motelu, tak na závěr přestupuji k Jirkovi, kterému už zůstanu na krku po celý zbytek cesty.

V Oodnadattě v Růžovém roadhousu kupujeme pas pro vstup do Národního parku Simpson desert. Když po nás chtějí 160 dolarů za auto, jdou na nás mrákoty. Cena nás natolik viditelně rozhodila, že se nás prodavačka snaží uklidnit sdělením, že pas platí celý rok. Který blb by jel do pouště víckrát za rok?! Navíc Jirka hudrá, že on sem podruhé s Ádovým autem určitě nepojede.

No nic, s o trochu lehčí peněženkou pokračuje naše část bez Ády a Káji dál. Hned na první křižovatce dochází ke zmatení a chvíli nám trvá, než zjistíme, kam odbočit. Je nám jasné, že ráno to pro zbylé dva účastníky bude stejně zmatené a nejspíš bychom se už nikdy nesetkali. Takže František otáčí a vrací se do motelu upozornit na záludnost cesty Ádu a Káju. My zatím nacházíme krásné místo na kempování ve vyschlém korytě potoka, kde všichni postupně zapadneme do písku. Dokonce i následně dorazivší František s Vilkou. Pro Rose je to první noc stanování v celém jejím životě, ale drží se statečně. Jenom si na každý krok svítí baterkou a pátrá po hadech.

SPANÍ: asi 17 km za Oodnadattou oheň ve vyschlém korytě a opékáme ty úžasný párky od Vilky

3. den Oodnadatta - duny

24.9.2017 neděle

Ještě před snídaní přijíždí ranní ptáčata Áda a Kája. Uznávají, že bez Františka a Vilky, by určitě neodbočili, valili by na Hamilton a jejich cesta by skončila ještě dřív, než začala. K snídani se podává paštika, je přece neděle. Já jsem zvyklá z minulé cesty, ostatní si musí zvyknout. František jinak nedá.

Chlapi opravují Štefanovu pneumatiku a jen co všechna auta vyhrabeme z písku, vyrážíme.

S Jirkou po pár kilometrech v autě slyšíme syčení. Jéžiši, ona snad Rose měla pravdu, hadi jsou všude. Jirka mně uklidňuje, že je to cikáda, ale pro jistotu zastavuje. No nebylo to ani jedno, byla to pneumatika. Rychle sahám po vysílače a volám o pomoc, hlavně Štefana, který je vepředu a za chvíli by nás už taky nemusel slyšet. V pneumatice máme díru, jak prohlásil Kája „jak voloj do prdele“, takže oprava. Na utahování kola se dokonce podílí i Rose, která ráno vyměnila bílé tenisky za solidní pohorky. Hezky si zvyká. Nebaví mně její anglické jméno, když kromě ní tu máme všichni narostlé zobáky česky a překřtívám ji na Růženku. Bude mít nejen nové zkušenosti, ale i nové jméno. Po vysvětlení, že Růženka znamená poupátko růže, je s ním víc než spokojená.

Chlapi kolo opravili, díra zacelena, ale pro jistotu od Františka dostáváme jakési udělátko, které má čučky na ventilcích a hlavní hlídač je v autě a ukazuje tlak pneumatik. Pokud je tlak nevyrovnaný, začne pískat. Mankote, do všeho toho rachotu v našem autě ještě pískání. Naše vysílačka totiž nejen že vysílá, ale neustále chrastí. To, že se nám snaží někdo něco říct, poznáme jen podle toho, že chrastit přestane, ale abychom slyšeli zprávu, musím ji nalepit přímo na ucho. Proto si Jirka libuje, že jedu s ním - řídit a současně sahat po vysílače se stihnout nedá. Ostatně většinou to nestihnu ani já, než ji

dám k uchu, rozkazy jsou uděleny a já se musím ptát, co se děje. Čert aby to spral, zatracenej kram. Mačkání všech dvou čudlíků nepomáhá.

Ostatně na to není čas, protože se za chvíli ozývá čím dál rychlejší pípání hlídače pneumatik. Zastavení, zjištění že díra je zase díra, lepidlo z ní vylezlo jako červ z hrušky. Dostáváme opravenou Štefanovu pneumatiku, což je nejrychlejší řešení, a modlíme se, aby vydržela. Od té doby mám k Frantovu udělátku úctu. Utíkající vzduch jsme vůbec neslyšeli, a asi by chvíli trvalo, než by byla guma na mraky a my možná taky.

Vjíždíme do Národního parku Witjira. V tom je právě figl drahého pasu - celé tohle obří, pouštní území, do kterého by se vešla naše rodná hrouda dva a půlkrát, je rozděleno na několik národních parků, rezervací nebo chráněných území. A pas platí na všechny, takže si už nepřipadáme tak ošizení.

Zastavujeme u Dalhousie Homestead Ruins. V době své slávy roku 1889 tady bývala pastevecká stanice s pěti tisíci kusy dobytka a více jak stovkou koní plus nějaké ovce. Aby tyhle hladové krky uživila na pískových pustinách, potřebovala k tomu rozlohu přes 4 000 km², což je rozloha celého mého rodného Pardubického kraje. Z domů už jsou zříceniny, ale pramen s jezírkiem zůstal. Je srandovně vidět rybník s rákosím na pískové planině. Fotíme se u trosek, protože si už tak trochu jako trosky začínáme připadat.

Konečně delší odpočinková zastávka - Dalhousie Springs. Horké prameny, a když píšu horké, míním opravdu horké. Skáčeme do plavek a do vody. Podle cedule má voda 36 °C, takže okolní vzduch se svými něco přes 30 je krásně chladivý. Voda vlastně vyvěrá z Velké artéské pánve, takže plaveme ve vodě staré pár miliónů let.

Naučná cedule taky říká, že tady žije několik endemických ryb, to jest těch, které nežijí nikde jinde na světě. Třeba Dalhousie goby se přizpůsobil horké vodě, ale ať čumím do vody jak chci, vidím prdlajs. Zato na přilehlých záchodech vidím a hlavně cítím mračna naprosto neendemických komárů. Než se převlékneme z plavek, nakrmili jsme jich aspoň stovku.

Obědváme pod přístřeškem s trochou stínu. A do téhle pohody Kája nenápadně pronese: „Tak se mně rozbily v autě skoro všechny vejce.“ S Jirkou okamžitě a jednohlasně zařveme: „V kterém autě?“ No jasně že v našem. Takže nastává očišťovací akce umýt chladničku a všechno, co je v ní. Ještě že je tady tekoucí voda, i když s hejnama komárů. Jejich kousance skousávám jen s vědomím, že pokud všechno neumejeme dneska, zítra budeme smrdět tak, že přilákáme všechny dingy z centra Austrálie a odlákáme všechny naše kamarády. Přitom zjišťujeme další ekologickou katastrofu - piva v lahvích nevydržela naklepávání a víčka povolila. Ale naštěstí se Kája obětovává a všechny čtyři vypije. Tři vejce zachraňujeme, ale už je u sebe raději ukládá do bezpečí Vilka.

Posilnění a odsmradění pokračujeme přes French Junction k Puri Bore - což je poslední oficiální kempoviště s posledním oficiálním záchodem. Po cestě k záchodu potkávám Růženku, která říká: „Už jsem pochopila, že musím jít čůrat, ne když potřebuju, ale když mám příležitost.“ Učí se rychle.

Konečně vidíme ceduli Simpson Desert Regional Reserve. Duny jsou vyšší, písek červenější, díry hlubší, cesta příšernější. Hurá, jsme tady! V království červeného písku a modré oblohy, dinga, emu a nejjedovatějšího hada světa (inland taipan, česky tajpan menší), v království bez krále a bez lidí.

Před soumrakem vyslaná jednotka Franta-Vilka nachází místo na kempování mezi dunama. Sotva zastavíme a František uvidí prudký výjezd na dunu, neudrží ho ani Vilčino zoufalé volání: „Aspoň počkej, než vyndáme lednici.“ O dunu se pokoušel dvakrát bezúspěšně a potřetí úspěšně, neboť mezitím zjistil, že neměl zapnutý pohon na všechna čtyři kola. Jeho pokusy sice Vilka přežila, ale nepřežila dvě ze tří zbylých vajec. Poslední Vejce Hrdina je odloženo na zítra.

SPANÍ: mezi dunama asi 2 km od Wonga Junction, k večeri nudle s masem

4. den duny - písek - duny

25.9.2017 pondělí

Ráno, spíš ještě v noci slyším halas u Karlova stanu a probudím se hrůzou. Mám strach, že se stalo něco jemu nebo ještě spíš Ádovi, protože Kája aspoň halasí. Než stihnu rozepnout spacák, slyším Štefanův dusot, a než stihnu rozepnout stan, slyším Štefanovo nadávání: „Večer mně ukecáváš, ať si dneska přispíme a teď tady v pět ráno plašíš.“ Kája spal poprvé ve stanu půjčeném od Štefana, nad

ránem potřeboval čurat a nevěděl, jak z něho ven. Nadával tak sprostě a hlavně hlasitě, že vzbudil nejen mě. Takže opět vstáváme o půl, a to znamená ještě dřív než slunce.

Ádovi u auta vypověděly službu tlumiče. Jede před námi a je vidět, jak se auto houpá jak bárka na rozbouřeném moři. Navíc při výjezdu dun se rozkolíbá tak, že v písku dělá díry, do kterých se zahrabe Áda nebo následně my. Ale Áda se drží statečně a každou dunu zvládá vyplavat až nahoru. To František za námi neplave, ten zase lítá. Pokud na dunu vedou dvě cesty, jednodušší pro normální lidi a druhá strmá pro bláznů, my jedeme tou první a je nám jasné, kterou pojede Franta. Jenže nahore se cesty většinou setkávají, takže nikdy nevíme, kdy a kde nám z boku přiletí František.

V celé Simpson desert je oficiální vysílačkový kanál číslo deset. Taky je zde povinné vybavení vysoká tyč na autě s oranžovou vlajkou, která má být minimálně tři a půl metru od země. Oboje je proto, aby auta v protisměru do sebe na vrcholu duny nebouchla. V naší koloně má oranžovou vlajku na autě jen Štefan, takže jede první. Ale vlajka je Frantova, za připravenost dostává jedničku jen on. Štefan občas i kontroluje rádiem, jestli někdo nejede v protisměru, což není časté. Lepší je překonávat duny ze západu na východ, to proto, jak jsou větrem nafoukané. Ale člověk nikdy neví. Stalo se nám párkrát, že se někdo vysílačkou ohlásil, že jede z východu na západ a se Štefanem se domluvili, kde se vyhneme. Oni nebo my, jsme uhnuli z cesty, a nechali ostatní projet. Když se to přihodilo poprvé a z vysílačky auta v protisměru se stále ozývalo Roger... Roger... Roger, usoudila jsem, že se tak dotyčný jmenuje. A když jsme se vyhýbali a zastavili na pokec, slušně pozdravím: „Hi Roger.“ Tomu se Jirka smál do konce výletu, protože Roger znamená v rádiové hantýrce něco jako „Ano, rozuměl jsem.“ Od té doby je každý protijedoucí řidič Roger. A já se vymlouvám, že prostě z toho našeho škvřícího rádia není nic rozumět, už nás z něj oba bolí uši, ale co naplat - bez spojení není velení.

Na zavile se tvářící dunu jede vždycky první Štefan, nahore zastaví a ukáže nám, kterým místem máme jet. Takže tím místem projede Áda. Nadělá tam dolíky a my s Jirkou zvažujeme, jestli zvolit menší zlo tj, dolíky po Ádovi nebo jet jinou cestou. O Frantu se nikdo nestará, ten vždycky odněkud přiletí. Jirka vyčetl v nějaké chytré knížce, že tahle část French line je nejhorší a za křižovatkou Colson Junction to už bude lepší. Těšíme se, že snad bude čas i na kochání se krajinou. Zatím nic moc.

Štefan se při jednom nášupu dun, kde na nás nemohl počkat, ptá rádiem Ády a Růženky, jak jim to jde vyjet. Áda už poněkolkáté couvá a zkouší dunu zdolat, takže odpovídá Růženka: „No moc ne, máme s tím problém, protože je tady hodně písku.“ A Štefan udíveně: „Opravdu? Tady?“

Áda změřil, že naše průměrná rychlost je 10 kilometrů v hodině. To jsme šneci. Když už jsme na cestě devět hodin, Štefan má obavy o Ádovu únavu a odbočuje z cesty na zakempování. Ale Áda hlásí do vysílačky: „Ujeli jsme 95 kilometrů, tak to už do té stovky dotáhneme.“ Štefan se smykem vrací na cestu, aby si to Áda nerozmyslel. Nakonec dnes zdoláváme 104 kilometry než rozděláme kemp a oheň mezi dunama. Obdivuji všechny řidiče. Za odměnu jsou k večeri řízky.

SPANÍ: mezi dunama, Vilce se drncavou jízdou (Františkovou) otevřel a vylil saponát. Kája je na tom líp, zjišťuje, že se mu drncavou jízdou otevřel zbytek lahvových piv, takže se je snaží upotřebit.

5. den písek - duny - písek

26.9.2017 úterý

Při snídani Štefan hlásí, že má dvě zprávy. „Špatná je ta, že nás čeká další den plazení a drncání a dobrá, že zítra bude sprcha.“ Haha, nikdo se nesměje, ani neraduje. Každý poctivě žvýká svůj příděl snídaně, v kterém je i to poslední vejce. Taky nevydrželo, hrdina.

Ptám se Růženky, jestli si už zvykla spát ve stanu. Usmívá se: „Už spím líp, ale když se v noci vzbudím, tak nevím, kde jsem. Sotva si vždycky zvyknu na nějaké místo, zjistím za který keř je nejlíp chodit čurat, tak zase jedeme dál.“ Je opravdu dobrá, její první kempování a ona naffuká, nenaříká. A dokonce už i ona kašle na hady.

Cesta stále není lepší, jak sliboval Jirka, ale mění se porost. Áda informuje, že se okolním stromkům říká Beef wood neboli hovězí dřevo, protože na řezu vypadá barevně jako biftek. Divím se, že vůbec postřehne, co je okolo, protože jeho auto bez tlumičů houpá, že máme mořskou nemoc i my, kteří jedeme za nimi. Taky když se Štefan ptá Růženky v čase oběda, jestli má hlad, odpovídá: „No spíš myslím, že se pozvracím.“ Takže o přestávce za ní Jirka vyráží se svojí moravskou medicínou.

Ádovi špatně není, ale došel k závěru, že opravdu jen blázen zaplatí 160 dolarů za to, aby si mohl zhuntovat auto.

Malou zajižďkou a ještě menším výšlapem dosahujeme vrcholu Approdirna Attora Knolls, kde zjišťuji, že knoll je pahorek a z pahorků je rozhled do široka, daleka. A široko daleko poušť.

Potkáváme skupinu Rogerů ve čtyřech nových autech se všemožným vybavením, co jen ho časopisy a reklamy nabízejí. Ale tentokrát setkání neprobíhá podle pohodového scénáře jako doposud. Tihle na nás hned spustí, jak to, že všechna auta nemají vlajky, a že nás oznámí, fotí si naše poznávací značky na autech. Jsou nadutí, nepříjemní. Loučí se s námi slovy: „A jestli se vybouráte, tak nechtějte, abychom pro vás jeli.“ Ani nestihneme odpovědět, že to bychom raději došli pěšky, když jedno jejich auto zapadá před vrcholem duny. Zbylí borci se ujmou lopat a my si nenecháme tohle představení ujít. Franta nechápe, proč se vzájemně nevytáhnou nebo nepoužijí ty podložky do písku, co mají na střeše atd. no prostě to s Frantou hraje, ale má od nás přísný zákaz jim jet na pomoc. Chvilí to vypadá, že borci odhází celý kopec, aby se k autu dostali. Po víc jak půl hodině se auto pohne a odjíždějí. No jestli jim tohle dalo zabrat, a to už je to tady podle Jirky lepší, to bychom rádi viděli, jak projedou zbytek, který my už máme za sebou. Jó, Boží mlýny si v tom písku hezky rychle zamlely.

Přijíždíme na roh, to není ledajaký roh, ale na roh hranic tří států - Severního teritoria, Queenslandu a Jižní Austrálie a jmenuje se Poeppel Corner. Fotíme se u repliky původního sloupu zeměměřiče Augusta Poeppela, který tady zeměměřil v roce 1880. Fotíme se a fofrem prcháme zpátky do aut. Otepluje se. V autě je líp s klimatizací, a nebo v případě Franty s otevřenými okýnky. Ten naměřil 50 °C. Ve vysílačce se stále někdo ptá Jirky, kdy to bude lepší. Jirka začíná odpovídat: „O půl.“ Už toho tepla asi bylo na naše mozky opravdu hodně.

Navečer se vždy ochladí na přijatelnou teplotu. Zastavujeme mezi dunama a dřív než vypneme motor, dorazí k nám Štefan a diví se, co to máme v autě za kravál. Vysvětlujeme naše trable s vysílačkou, které už říkám vysílačka. Štefan na ní šáhne a ona přestává chrastit. Vyčítavě se dívám na Jirku, že to jako chlap teda mohl taky spravit už dávno. Ten se snaží zachránit svoji pověst voláním na Štefana: „Jak jsi to udělal? Já jsem zkoušel všechno.“ A Štefan rozvázně: „To je jako s ženskou, musíš sáhnout na ten správný čudlík.“

SPANÍ: mezi dunama 92 kilometrů před Birdsville

6. den duny - písek - duny - Big Red - Birdsville

27.9.2017 středa

Vstáváme o půl, vyjíždíme v osm a už je 37 stupňů teplota. Snad se všichni vyspali dobře, dnes nás čeká Big Red. Mně ke štěstí stačí i to, že vysílačka vydává zvuky, jen když má a nesycí na nás bez přestání celý den. Kája nadává, že si postavil stan do pichlavé trávy a je plný bodlin. Ostatní to komentují, že ho manželka nepustí ani do postele. S tím Kája souhlasí: „Řekne mně, ty starej vole, kdybys radši seděl doma.“

Zato Jirka s novým dnem nabral novou energii a jezdí cestama pro blázny a na rovině kličkuje. Udiveně se ptám, co vyvádí. „Hraju si na Frantu.“

Před obědem se nějaký hladovec ptá do vysílačky, za jak dlouho zastavíme. Štefan: „Za pět až sedm kilometrů.“ Hladovec: „Ale jak těch pět až sedm kilometrů bude dlouho trvat?“ Dobrá otázka. A to od rána chlapi loudí, že by k večeři mohly být palačinky. Jestli v tomhle vedru budeme smažit blbý palačinky, tak asi rezignuju na pomocnou sílu v polní kuchyni.

Jenže máme v plánu před obědem zdolat Big Red, tu největší a nejobtížnější dunu. Na lačno to určitě půjde líp. Konečně se objevuje, opravdu masivní pískový val. Sledujeme cizí auta, která se pokouší o zdolání. Neúspěšně. Do toho vyráží František, no jasně, už ho nic neudrží. Ukáže jim, že pro jeho Trupika je Big Red jen hrbolek na cestě, a ještě ho přejezdí z druhé strany a vrátí se k nám. Štefan ovšem rozhoduje neriskovat a vede nás na nějakou objížděku. No doufala, jsem, že to tady bude placatější, ale pořád to vypadá vysoký jako Sněžka, jen je pozvolnější nájezd. Takže první jede Štefan a taky první zapadnul. Ukazuje Ádovi, ať jede druhou cestou. A Áda vyjíždí!!! S Jirkou jásáme a valíme do kopce. Ale jásáme předčasně, zapadáme ještě níž než Štefan. Couváme a dáváme tři povolené pokusy. Jenže zůstáváme zahrabaní jak krtek a čekáme na spásného Františka. Ten nejprve pomáhá Štefanovi a pak jede na nás. Já šlapu na vrchol s foťákem vše dokumentovat. Jelikož visíme

níž než Štefan, František musí spojit dvě lana dohromady kovovou spojku. Obě auta se snaží... snaží... snaží... a najednou jedno lano rupne a to druhé s kovovou spojku vymrštěnou jako projektil letí směr okýnko našeho auta. Ani jsem nestihla říct do kamery nic sprostého, když kov švihnul do přední kapoty a spadnul do písku. Utíkáme k autu. V přední síťce je dolík, jak kdyby tam kopnul kůň. Ale při představě, že by to vletělo do okna a zabilo Jirku... fuj, to bych snad i musela řídit. Já děkuji někam nahoru do modré oblohy a Jirka couvá dolů. Tentokrát couvá Franta s ním až na rovinu, lano je krátké, takže se pokusí vyjet dunu společně tak, že Franta bude táhnout. Obě auta řvou jak raněný bizon, kola se protáčí, písek lítá, ale nevyjedou ani tam, kde byli předtím. Štefan si jde sednout k Jirkovi s tím, že bude radit a nastává další pokus. Frantův Trupík táhne a Jirka se snaží a už... už... už jsou nahoře. Hurááá! Takže Štefanovo radění pomohlo. Později se dozvídáme, že stačila jedna rada - aby si Jirka odjistil ruční brzdu :-). Jirka zjistil, že když ho Franta táhl poprvé, tak měl zataženou ruční brzdu. Tak to by byl rekord, vyjet Big Red s ruční brzdou.

Ale nejedeme na rekordy, jsme rádi, že jsme na druhé straně. Teda já určitě. Na tom rozpáleném písku, v padesáti stupních ve stínu a stín žádný se mně začíná dělat mdlo. A to jsem ještě musela nabrat na vršku duny písek, musím mít červený písek z Big Red. Hned za dunou zastavujeme a dáváme si oběd. A co myslíte, že František udělá po obědě?! Ještě si párkrát vyjede Velkýho Červeňáka - Big Red.

Konečně uháníme k Birdsville a najednou před námi na cestě cosi černého, je to hladké, auto neskáče... jéžiši, asfalt! Jenže to už zase Jirka naříká, že musíme dofouknout pneumatiky. Auto plave tak, že to cítím pod zadkem i já. Zastavujeme pod stromem a společně s Františkem dofukujeme. Ostatní už jsou mimo doslech a cválají k civilizaci. S pneumatikami nahuštěnými na plno se nám to taky cválá líp. Jenže ouha, asfalt ze záhadných důvodů skončil, a zase jedeme po drncání. Sakra, Jirko, kdy už to bude lepší?! Ale vydržíme, před „městem“ fotíme ceduli s informací: Počet obyvatel 115 (+/- 7000). Těch pohyblivých sedm tisíc přibude jednou za rok na koňské závody.

První zastávka je u benzínové pumpy. Jirka zjišťuje, že naše auto má dvě nádrže, navíc propojené. No vida, další užitečná informace, my se do konce výletu snad i všechno naučíme a všechno nám bude fungovat.

Na recepci v kempu se dozvídám dvě zprávy, klasicky dobrou a špatnou. Špatná je ta, že je dnes teplotní rekord. Nikdo nepamatuje, že by na jaře měli 49 stupňů. Zítra prý už bude jen 37 a pozítří už pod třicet. No čekat tady nebudeme. Ta dobrá zpráva je, že mají klimatizovanou kuchyň, kterou můžeme použít. V tom případě to se těma palačinkama vypadá slibně.

Trochu nás zaskočí informace na dveřích zamčené sprchy, že se do ní dostaneme jenom za deset dolarů. Takže někteří z nás skáčou do přilehlého rybníka, kde je vody po pás. My s Vilkou objevujeme sprchu bez zámku a bez informace. To je slast!

Pak už jsou na programu jen palačinky v kempové kuchyni a pivo v Birdsvillské hospodě. Někde mezi tím se Áda s Kájou ubytují v chatce a navíc si Áda objedná opravu tlumičů na zítřek.

Po návratu z hospody zjišťuju, že můj stan leží. Není to vypitým pivem, ale vítr je tak silný, že stan polehává, i když ho Štefan přivázal provazama ke stromům. Vzdávám to, balím stan a jdu spát do auta. Naštěstí nejsou komáři, takže když nechám otevřené okýnko, můžu si i natáhnout nohy. A zbylé provazy použije Jirka na přivázání jeho stanu k autu.

SPANÍ: Birdsville, karavan park, někdo ve stanu, někdo v chatce, někdo v autě

7. den Birdsville - Marree

28.9.2017 čtvrtek

Brzo ráno nás opouští Štefan, který jako vždy spěchá. Bere s sebou Káju s tím, že si ho vyzvedneme v Marree v hospodě. No to je nápad, zrovna Káju, který i v poušti vypil víc piva než vody. No nic, snad ho poznáme.

Kupodivu automechanik udělal to, co slíbil, a než se nasnídáme, Áda má nové tlumiče a vyrážíme na cestu. Tentokrát na jih. Překvapivě nás někde uprostřed zastihuje bouřka a to ve chvíli, kdy má František hlad. Takže Vilka vaří v dešti a my hledáme a vytahujeme ze dna batohů trička a bundy. Úspěšný Jirka pronáší: „Tričko bylo kupodivu tam, co jsem si myslel.“ Ani auta s tím nejsou moc nadšená a řidiči už vůbec. Na cestě se udělalo krásně klouzavé bahýnko. Prosíme vysílačkou

vedoucího Frantu, aby přestal lítat a jel jenom 90. František nedbá, takže prosím Vilku: „Mohla bys svému manželovi vysvětlit, jak vypadá číslo 90.“ Vilka slibuje, že mu zbytek tachometru zalepí.

I v tom nečase pomáhá František měnit kolo cestovatelům, kteří tady nešťastně uvázli. Při téhle přestávce nacházím na cestě krásný černý šutr vážící asi půl kila. Beru ho a ještě uvidím, kolik v závěru poberu písku a kamenů, mé obvyklé suvenýry z cest. Už mám kilo písku a jeden malý červený kamínek.

Po levé straně Simpsonovu poušť vystřídala Tirari poušť. Po pravé straně máme Strzeleckiho poušť. Přes veškeré nástrahy deště, bahna, průjezdů vodou a podobné radovánky se po 519 km dostáváme do městečka Marree. Nacházíme překvapivě střízlivého Káju. V hospodě chtěli za jedno pivo devět dolarů, za malé. Ubytováváme se v kempu v chatkách a jen skalní trampové Vilka s Františkem spí v autě. Já mám pokoj s Růženkou.

Ještě před večeří vypakuju, umyju si černý a rudý kámen a nechám je schnout na lavičce před dveřmi.

Pak už jen jdeme na večeři, kterou pořádá majitelka kempu, k tomu nám recepční zpívá country písně. Prostě pohoda.

SPANÍ: Marree, karavanpark

8. den Marree - Adelaide

29.9.2017 pátek

Ráno vstáváme o půl i bez Štefana. Ten nás vycvičil, co?! Nevěřicně koukám na lavičku, kde leží jenom červený kámen. Nechápu, kdo mohl v noci ukrást obyčejný, černý šutr. Leda by nebyl obyčejný. Do pr.. jestli to byl černý opál, tak sem našťvaná. Co naplat, zase chudá pakuju své saky paky a s Jirkou děláme v autě místo pro Káju.

Sedmička je šťastné číslo a dvě sedmičky superšťastné, takže po 77 kilometrech začíná asfalt a už dalších 600 kilometrů až do Adelaide neskočí. Oběd si dáváme v Pichi Richi, kterou se nám podařilo překřtít na Bohatou Pichu. A pátečním provozem před dlouhým víkendem a navíc před školními prázdninami uháníme domů. Při míjení všech těch obřích nákladáků s láskou vzpomínám na divočinu, duny a díry v cestě. Ptám se Jirky, kdy to bude lepší :-). Naštěstí jediný zádrhel dopadl dobře pro Ádu, ne tak pro klokana, který mu skočil přímo před auto.

Blížíme se k Adelaide a ke konci výletu. Vilka do vysílačky říká: „**To je hezký, že se máme na konci cesty ještě pořád rádi.**“ A má pravdu! Za celou dobu nebyl žádný konflikt nebo hádky, jenom pohoda, i když byla cesta sebesthorší, vedro sebesthusnější a všechno sebestáročnější, pořád jsme drželi při sobě.

Já v sobotu zvládnou koupit letenku na neděli večer. Takže máme navíc dva dny pro sebe s Vilkou a Františkem. Před šestou ráno v neděli chceme na tržiště, takže sobotní večer strávíme přemýšlením, jestli se dnes v noci posunuje čas. Když vymyslíme, že posunuje, přemýšlíme, kterým směrem. Když vymyslíme, kterým směrem a posuneme hodiny, je stejně všechno špatně. Ráno mě František budí podle mého mobilu ve 4.30 s tím, že je už půl sedmé a musíme valit, jinak nezaparkujeme. Nejspíš takových blbců bylo víc, takže parkujeme v pohodě.

No a potom jedeme do lesa na houby! Nádhera nádherovitá, po týdnu na pískovišti si opravdu užívám borovicový les, i když najdu jen jednu prašivku. A taky i přes to, že jsme zapomněli vyzvednout rohlíky v pekárně, takže každý máme párek s párkem.

Dnešní den je ve znamení zmatku, takže už mě nepřekvapí, že po cestě na letiště je zavřená ta úplně nejhlavnější silnice a s Františkem se chvíli motáme v kruhu. Podle šipek ukazujících objížděku to vypadá, že bychom objížděku objížděli ještě pár dní, takže se František rozhodne vzít to postraním uličkama. Přijíždíme na letiště včas, i když z úplně jiné strany.

A pak už jen zbývá ta nejsmutnější část cestování - rozloučení, letiště, frrrrr a domů. Namlouvám si, že cestuju proto, abych se o to raději vracela domů, ale někdy mně to namlouvání nejde. Obzvlášť když je cesta skvělá, počasí výborné a parta úžasná. A to všechno se nám povedlo. Díííííky všem!

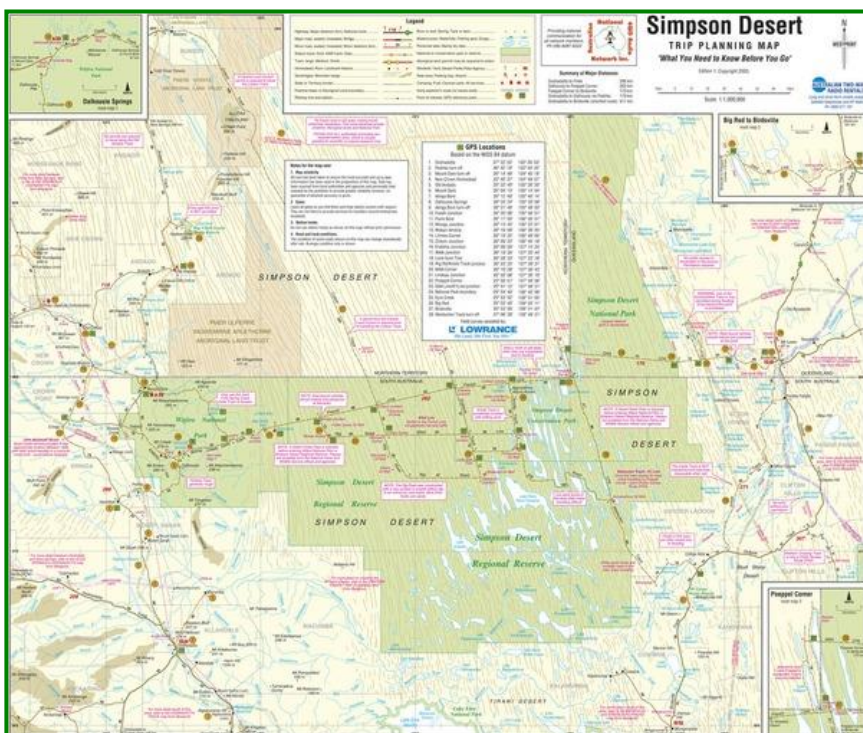
Marta Pelda Pelikánová

Doslov

Doma se konečně dívám do brožury, kterou jsme dostali k předraženému pasu - na titulní straně je zvýrazněná informace, že vlajky na autě jsou povinné. A uvnitř jsou nejen užitečné rady, ale hlavně skvělé mapy. No nic, nechám si to na příště.

Na zápisky téhle cesty jsem použila sešit z cesty do Kimberley. A ještě tam mám spoustu volných stránek. Co ty na to, Františku?

Sturt's Desert Pea neboli Svensona sličná neboli ještě lépe po staru Nádhernice úhledná Symbol Jižní Austrálie